

— Напрѣдъ, на ножъ! извика още единъ пжтъ юнкерътъ и повече не го видѣхъ. Слѣдъ 5 минути видѣхъ, че се издигна нашето знаме надъ турската камена вардачница. Голѣма радостъ избухна и въ нашата рота, която подпомагаше другитѣ, но сама не можеше да стрѣля, защото мѣстото не позволяваше.

Тука за прѣвъ пжтъ видѣхъ истински бой, тука видѣхъ, какъ падатъ убити и ранени и какъ се прѣвзема позиция.

* * *

Силно впечатление ми направи младиятъ юнкеръ, който тѣй безстрашно стоеше винаги правъ прѣдъ войницитѣ и командуваше безспирно сѣ на прѣдъ. Отъ войницитѣ на нашата рота разбрахъ, че юнкерътъ се нарича Стефанъ Христовъ отъ София. Азъ го обикнахъ повече отъ братъ. Искаше ми се да ида барабанщикъ въ неговата рота. Но никой ме не пусна.

Надвечеръ зашуртя силенъ дъждъ. Прѣзъ нощта той постоянно валя, земята се разкаля и по пжтищата се вървѣше твърдѣ мжно. За да не ни узнае неприятелътъ, дѣ се намираме и какъ се движимъ, не ни даваха нашитѣ нито огънь да накладемъ, нито палатки да разтворимъ. Спахме, сирѣчь лежахме на студа и дъжда. Нашитѣ войници се отнасяха много добрѣ съ мене. Тѣ ми даваха храна, земаха ме нощно врѣме помежду си, па ме завиятъ и легнатъ да ме топлятъ. Казватъ, че и съ юнкера Стефанъ Христовъ постѣпвали така. Гледатъ го младо и слабичко момче, а пѣкъ има голѣмъ куражъ. Нощъ налѣгатъ около него, притиснатъ го съ гърбоветѣ си и така го